

Проблема економічної інтеграції для України є однією з першочергових, а враховуючи те, що Україна - одна з найбільших європейських держав, то для неї особливо важливою є інтеграція саме з країнами Європи і, в першу чергу, з країнами-членами Європейського Союзу. Тому розвиток відносин з Європейським Союзом у довгостроковій перспективі має залишатися одним із пріоритетів зовнішньоекономічної політики України.

Враховуючи вищевикладене, слід зазначити, що основні зусилля мають Української держави насамперед повинні спрямовуватися на:

1) інтеграцію господарства України у загальноєвропейський економічний простір шляхом розширення доступу українських товарів на європейські ринки, ліквідацію економічних бар'єрів у торгівлі та поглиблення виробничої кооперації;

2) підтримку вітчизняних товаровиробників і вдосконалення міжнародно-правового механізму захисту їх інтересів;

3) гармонізацію економічного законодавства у відповідності до стандартів ЄС і СОТ та створення економічних і правових передумов для створення зони вільної торгівлі Україна - ЄС [2, с. 16].

Що стосується політичної сфери, то основними політичними вигодами послідовної європейської інтеграції є зміннення стабільності демократичної політичної системи та її інститутів, модернізація правового поля і забезпечення прозорості національного законодавства, поглиблення культури демократії і повага до прав людини [3, с. 136].

Таким чином, перспектива інтеграції у ЄС України залежить значною мірою від вирішення ряду економічних та політичних проблем. Тільки в результаті успішного здійснення ринкових реформ і досягнення високого рівня розвитку економіки Україна може претендувати на членство у Європейському Союзі.

Список використаних джерел:

1. Жаліло Я. А. Євроінтеграційні перспективи України: від декларацій – до дій / Я.А. Жаліло // Стратегічні пріоритети – №3(12) – 2009 – С. 29 – 35.

2. Євроінтеграція України: проблеми та перспективи: [Електронний ресурс]. - Ружим доступу :

http://www.rusnauka.com/9_KPSN_2011/Economics/16_84621.doc.htm.

3. Омельничук В. Європейська інтеграція України: проблеми та перспективи розвитку / В. Омельничук // Наука. Освіта. Молодь, - с. 136-137. [Електронний ресурс].- Ружим доступу : http://library.udpu.org.ua/library_files/stud_konferenzia/2014/53.pdf.

Охорона праці – пріоритет держав Європейського союзу

Радомський І.П., завідувач кафедри фізичного виховання ННІПІ НАВС, кандидат педагогічних наук, доцент

Одним з головних пріоритетних завдань держав Європейського союзу є охорона здоров'я та безпека праці на робочому місці. Підприємства та різноманітні соціальні фонди намагаються керувати професійними ризиками. Розширюється сфера відповідальності за нещасні випадки на робочому місці та професійні захворювання, вводиться система профілактичних заходів, підприємства спонукають застосовувати активні заходи спрямовані на попередження нещасних випадків на робочому місці

та виникненню професійних захворювань. Політика в галузі охорони праці спрямована на охорону здоров'я працівника, забезпечення його безпеки на робочому місці.

В країнах Європейського союзу діє національне та міжнародне законодавство, яке дозволяє скоротити професійні ризики. Але ефективність залежить від країни, сектору економіки, підприємства, категорії працівників та ін., тому різноманітні контролюючі органи в першу чергу звертають увагу на превентивні заходи, які мають скоротити дані ризики.

Оцінка професійних ризиків на робочих місцях в країнах ЄС проводиться у відповідності з законами та директивами в галузі охорони праці та безпеки робочого місця Євросоюзу. Ці нормативні акти приймаються у Брюсселі та мають загальний характер, кожна країна повинна перевести їх у національне законодавство.

Для прикладу, в країнах ЄС діє «Директива Ради Європи від 29 травня 1990 р. про мінімальні вимоги по відношенню до безпеки та охорони здоров'я при роботі з комп'ютерами»[1], на підставі якої роботодавець проводить аналіз робочого місця в офісі, в ході якого визначається чи є ризик нанести шкоду зору працівника, чи не буде він відчувати фізичний дискомфорт та психічні навантаження. Наприклад, в Німеччині діють наступні вимоги: розмір робочого столу не може бути меншим 160х80 см. Відстань від очей працівника до монітору комп'ютера – 45-80 см. (суттєва різниця відстані викликана індивідуальним підходом до кожного працівника, критерієм якого виступає зріст співробітника).

За дотриманням норм охорони праці в Німеччині сліdkують професійні кооперативи (або страхові товариства) які не мають відношення до професійних спілок. Це самоврядний орган суспільного права, який створюється за галузевим принципом. Основне завдання зазначеної організації – попередити нещасні випадки на робочих місцях. Співробітники таких кооперативів (інспектори) регулярно відвідують підприємства та перевіряють як дотримуються норми і закони в галузі охорони праці. В разі виявлення порушень на підприємство може бути накладено штраф. Фінансуються професійні кооперативи за рахунок обов'язкових членських внесків які сплачують підприємства. Це дозволяє проводити оцінку професійних ризиків на робочих місцях безкоштовно.

Країни ЄС прагнуть стимулювати працедавців знижувати ризики виникнення професійних захворювань. З цією метою страхові компанії за дбайливе ставлення до працівників надають знижки на соціальні внески. Розроблено перелік критеріїв, який зобов'язує інспекторів звертати увагу на такі факти, як відвідування працівником лікаря-окуліста, якщо протягом робочого часу він постійно перебуває за комп'ютером.

Сьогодні забезпечення здоров'я працівника все більше зміщується у сферу економічної доцільності. За даними Міжнародної організації праці, вплив несприятливих виробничих факторів на здоров'я працівників у всьому світі щорічно витягує з кишені працедавців суми які в 20 разів перевищують розміри офіційної фінансової допомоги світового співтовариства країнам, що розвиваються і складають до 4% валового внутрішнього продукту розвинутих країн. Тому, забезпечуючи сприятливі

умови праці, працедавці в країнах ЄС перш за все намагаються мінімізувати власні втрати.

Отже, охорона здоров'я та безпека праці сьогодні являються однією з пріоритетних завдань соціальних партнерів країн Європейського союзу.

Список використаних джерел

1. Директива Ради Європи від 29 травня 1990 року Про мінімальні вимоги безпеки та здоров'я при роботі з екранними пристроями (п'ята рамкова Директива в значенні частини 1 статті 16 Директиви 89/391/ЄЕС), (90/270/ЄЕС), (ОВ L 156, 21.6.1990, С. 14)

Суб'єкти та специфічні риси змісту установчої влади на рівні місцевого самоврядування

Максакова Р.М., в.о. завідувача кафедри конституційного, адміністративного та трудового права Інституту управління та права Запорізького національного технічного університету, доктор юридичних наук, доцент

Відповідно до ч.1 ст.140 Конституції України встановлено, що місцеве самоврядування є правом територіальної громади самостійно вирішувати питання місцевого значення в межах Конституції й законів України.

Виходячи з положень цієї статті Конституції, місцеве самоврядування розглядається як специфічна форма здійснення Українським народом своєї влади безпосередньо територіальними частинами народу – територіальними громадами. Конституційне визначення акцентує увагу на тому, що місцеве самоврядування, як специфічна форма публічної влади, характеризується, передусім, наявністю особливого суб'єкта – територіальної громади, котра здійснює свою владу як безпосередньо, так і через органи та посадових осіб місцевого самоврядування. Крім того, за ним визнається особливе місце в політичній системі України: місцеве самоврядування, його органи не входять до механізму державної влади, хоча це й не означає його повної автономності від неї. Взаємозв'язок місцевого самоврядування з державою досить тісний і виявляється в тому, що місцеве самоврядування й державна влада мають єдине джерело влади – народ. Разом з тим місцеве самоврядування, як елемент політичної системи, свідчить про те, що у країні поряд з інтересами особи й держави визнаються та гарантуються ще й місцеві (муніципальні) інтереси, пов'язані з вирішенням питань безпосереднього забезпечення життєдіяльності населення на відповідній території. При цьому муніципальні інтереси розглядаються не як підпорядковані державним, а як рівноправні [1, с. 972–973]. Реалізація та забезпечення муніципальних інтересів через місцеве самоврядування має здійснюватися у межах Конституції і законів України (ст.2 Закону України «Про місцеве самоврядування в Україні» від 21 травня 1997 р. № 280/97-ВР [2]). Закон надає право територіальній громаді на врядування (управління) своїми (місцевими) справами самостійно, тобто через різноманітні форми безпосередньої, локальної демократії, або через органи й посадових осіб місцевого самоврядування під їх відповідальність.